

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Asseco Solutions, a. s.,** se sídlem Zelený pruh 1560/99, Praha 4, zastoupen JUDr. Michalem Filipem, advokátem se sídlem Arbesovo nám. 257/7, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2018, č. j. 11 Af 48/2016 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Michala Filipa do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále „správce daně“) zahájil dne 28. 8. 2013 u žalobce daňovou kontrolu, na jejímž základě dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněných nároků na odpočet daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) ve vztahu ke zdanitelným plněním, analytickým a vývojovým pracím na informačním systému Helios, přijatým od společnosti EURO TRADE BRIDGE, SE (dále „ETB“), a proto dodatečnými platebními výměry z 28. 8. 2015, č. j. 5826502/15/2004-52522-110130 a č. j. 5826602/15/2004-52522-110130, a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5826702/15/2004-52522-110130, doměřil žalobci DPH společně s penále za zdaňovací období září, říjen a listopad 2010.

[2] Žalobcovo odvolání proti dodatečným platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č. j. 30086/16/5300-22443-702189. Uvedl, že žalobce v rámci daňové kontroly předložil daňové doklady, na kterých byla uvedena jako

dodavatel společnost ETB, a jejichž přílohou byla smlouva o dílo a akceptační protokoly. Správci daně na základě těchto dokumentů vznikly oprávněné pochybnosti, zda skutečně došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno. Nebylo totiž mimo jiné zřejmé, kdo smlouvu o dílo za společnost ETB skutečně podepsal, žalobce nebyl ani schopen vysvětlit, s kým byla za společnost ETB smlouva předprojednána, a zřejmé nebylo ani to, jak došlo k zadání díla. Prokázáno nebylo ani konečné předání jednotlivých částí díla, neboť E. U., jenž byl v dané době jednatelem společnosti ETB, zpochybnil pravost svých podpisů na akceptačních protokolech. Pochybnosti o tom, kdo byl skutečným zhotovitelem díla, nevyvrátily ani další důkazy, a to včetně bankovních výpisů, ze kterých navíc vyplynulo, že žalobce nedodržel ani jeden termín splatnosti předložených faktur. Protože tvrzení žalobce bylo relevantně zpochybněno, přešlo na něj důkazní břemeno; on však následně neprokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí, a proto mu nebyl odpočet DPH uznán v souladu se zákonem.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k městskému soudu, který v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil.

[4] Městský soud uvedl, že pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné formální náležitosti daňového dokladu, ale to, zda skutečně došlo k přijetí zdanitelného plnění, které bylo následně použito při ekonomické činnosti. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění přitom nese daňový subjekt, důkazní břemeno však zároveň nelze pojímat extenzivně a rozšiřovat je na prokázání všech skutečností. Pokud má tedy správce daně pochybnosti o předložených účetních dokladech, je na něm, aby je vyjádřil, čímž důkazní břemeno přechází opět na daňový subjekt. Žalobce v projednávaném případě předložil kromě faktur, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost ETB, a smlouvy o dílo také akceptační protokoly. Ze zpráv o místním šetření, svědeckých výpovědí a dalších listin přitom podle městského soudu vyplynulo, že k rozhodnutí zadat vytvoření díla nevedly žádné nestandardní okolnosti; totéž pak platí o přípravě smlouvy o dílo. Ve fakturách sice bylo uvedené chybné datum, ze svědeckých výpovědí však vyplynulo přijatelné vysvětlení spočívající v tom, že faktury vystavoval dodavatel a chyby si nikdo na straně žalobce nevšiml.

[5] Jedním z hlavních důvodů, proč žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek pro uznání odpočtu DPH, bylo zpochybnění pravosti podpisů na akceptačních protokolech E. U. Městský soud však souhlasil s námitkou žalobce, že hlavní snahou E. U. mohlo být neuškodit sám sobě v probíhajícím trestním řízení, v němž mu hrozilo odsouzení za podíl na daňových podvodech, a proto je nutné s jeho výroky nakládat s ohledem na tuto skutečnost. Daňové orgány se proto neměly spokojit s pouhým tvrzením E. U., že podpisy na akceptačních protokolech nejsou jeho. Žalobce totiž naopak tvrdil, že dílo bylo předáno deklarovaným dodavatelem, a na podporu tohoto tvrzení předložil kromě jiných listin také akceptační protokoly, které podle něj podepsal E. U. Pokud měl žalovaný o tomto tvrzení pochybnosti, bylo na něm, aby otázku pravosti podpisů E. U. a T. M. na akceptačních protokolech postavil najisto a žalobcovo tvrzení prokazatelně vyvrátil.

[6] Žalobcova tvrzení nemohly zpochybnit ani rozpory ve výpovědích svědků J. P. a S. S., neboť žalobce podle městského soudu rozpory vysvětlil tím, že mohly být způsobeny časovým odstupem čtyř let mezi výslechem svědků a předmětnými událostmi. Správce daně podle městského soudu konečně pochybil také tím, že neprovedl žalobcem navrhovaný výslech svědkyně D. T., která se ze svědecké výpovědi omluvila toliko dopisem obsahujícím odkaz na § 96 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Svědkyně se totiž měla z výslechu omluvit řádně a s uvedením konkrétních důvodů, neboť správce daně je povinen odůvodněnost omluvy přezkoumat a přizpůsobit tomu další postup; to však nebylo možné, pokud svědkyně pouze odkázala na citované ustanovení.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] K otázce prokazování pravosti podpisů E. U. na akceptačních protokolech stěžovatel uvedl, že E. U. podle své svědecké výpovědi s žalobcem nikdy nejednal a podpisy na akceptačních protokolech nejsou jeho; protokoly mu teprve před daňovou kontrolou předložila D. T., která fakticky řídila společnost ETB. Správce daně proto vydal výzvu k prokázání skutečností a měl za to, že tím přešlo důkazní břemeno na žalobce. Zpochybnění pravosti podpisů zároveň nebylo stěžejním důvodem pro zpochybnění uskutečnění zdanitelného plnění. Správce daně totiž vycházel také z dalších skutečností, mezi něž patřil nesoulad dat na daňových dokladech, smlouvě o dílo a v akceptačních protokolech, jakož i ze svědeckých výpovědí S. S. a J. P. a znaleckého posudku předloženého žalobcem. Žalobce navrhl prokázání pravosti podpisů na akceptačních protokolech opakovanou svědeckou výpovědí E. U., kterou správce daně provedl a při níž svědek pravost podpisů opět zpochybnil a dodal, že nemůže potvrdit, že k předmětným plněním fakticky došlo, a že nezná společnost MEDIA-PRAGA, s. r. o., která měla být v dané věci subdodavatelem. Správce daně měl proto dostatek indicií, aby měl důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění a přesunul důkazní břemeno na žalobce. Žalobci nadto nic nebránilo, aby zadal vypracování znaleckého posudku ohledně pravosti podpisů sám.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem městského soudu, že měl postavit najisto také otázku pravosti podpisů T. M. Ten byl totiž členem statutárního orgánu společnosti ETB před E. U. a v době uskutečnění předmětných zdanitelných plnění již členem statutárního orgánu nebyl. Pravost podpisů T. M. na akceptačních protokolech zároveň nikdo nezpochybnil a tvrzení městského soudu, že podpisy na akceptačních protokolech patří jemu, není podloženo žádnými důkazními prostředky. Stěžovatel dále zrekapituloval rozpory ve výpovědích J. P. a S. S. a konstatoval, že si je vědom časového odstupu, se kterým byly výslechy provedeny, avšak to přesvědčivě nevysvětluje, že si jediný člen statutárního orgánu ani vedoucí obchodního oddělení nepamatují základní skutečnosti týkající se milionových transakcí. Stěžovatel připomněl, že bylo na žalobci, aby prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, a že s ohledem na tuto povinnost měly výpovědi těchto dvou svědků téměř nulovou hodnotu. Závěrem stěžovatel namítl, že nepochybil, pokud D. T. opětovně nepředvolal k výslechu. Výslech totiž navrhl žalobce, a to aniž by v souladu s

§ 92 odst. 6 daňového řádu uvedl, co mělo být výslechem zjištěno. Důkazní návrh byl proto nedostatečný a stěžovateli nemůže být v takovém případě vytýkáno, že na základě nedostatečného návrhu netrval na provedení výslechu.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že prokázal, že předmětné dílo bylo skutečně zhotoveno, předáno a používáno, byla za něj uhrazena obvyklá cena, bylo prokázáno, že dílo bylo pro žalobce ekonomicky výhodné, v průběhu vyřizování žalobce neudělal žádnou formální chybu, a nadto nebylo prokázáno, že by byl kterýkoliv ze zaměstnanců žalobce personálně propojen se společností ETB. Žalobce splnil všechna kritéria požadovaná podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017 - 60, publ. pod č. 3705/2018 Sb. NSS, který lze aplikovat také na projednávaný případ. Postup správce daně, zejména co do hodnocení důkazů, je stejně jako v citovaném rozsudku velmi jednostranný. K polemice nad pravostí podpisů na akceptačních protokolech žalobce odkázal na obsah žaloby a znovu zopakoval, že jednání E. U., které kromě popření pravosti podpisů zahrnovalo také tvrzení, že za veškeré dění ve firmě byla zodpovědná D. T., bylo vedeno snahou neuškodit si v trestním řízení. Účelovost a spornost tohoto tvrzení je podle žalobce zjevná již tím, že E. U. osobně doručoval státním orgánům dokumenty, u kterých zároveň popíral pravost svého podpisu. O nevyváženém hodnocení důkazů ze strany správce daně pak podle žalobce svědčí také to, že E. U. mimo jiné potvrdil, že ze strany společnosti ETB fakticky došlo k dodání díla, a tedy uskutečnění zdanitelného plnění.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že ve své judikatuře konstantně zastává názor, že jakkoli *„prokazování nároků na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je deklarováno.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011 - 130). V daňovém řízení se přitom uplatňuje zásada, podle které má daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt má zároveň v pochybnostech povinnost prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 - 84). Daňový doklad je pouze důkazem, který potvrzuje hmotněprávní aspekty provedení zdanitelného plnění. Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nicméně nemusí být vždy prokázáno formálně správným daňovým dokladem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79). Daňový doklad totiž nemusí vždy prokazovat, že se zdanitelné

plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a opravňuje správce daně požadovat, aby daňový subjekt existenci zdanitelného plnění prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107).

[14] Existence zdanitelného plnění byla v řízení před správními orgány postavena najisto a mezi stranami není sporná. Spornou otázkou je pouze to, zda žalobce přijal zdanitelné plnění právě od společnosti ETB, respektive zda správce daně a stěžovatel ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu dostatečně prokázali nevěrohodnost důkazů, které žalobce k prokázání této skutečnosti předložil. Žalobce za účelem prokázání uskutečnění zdanitelného plnění předložil faktury, smlouvu o dílo ze dne 22. 12. 2009 a především akceptační protokoly, které měly dokládat převzetí díla právě od společnosti ETB. S ohledem na nehmotnou podobu zdanitelného plnění přitom akceptační protokoly představovaly pro žalobce klíčový důkaz toho, že k předání díla došlo, a to právě společností ETB. Věrohodnost těchto protokolů správce daně a stěžovatel zpochybnili na základě svědecké výpovědi E. U., který mimo jiné popřel, že by podpisy na protokolech patřily jemu, ačkoliv byl v době jejich podpisu jednatelem společnosti. Stěžovatel se pak v kasační stížnosti neztotožnil se závěrem městského soudu, že se neměl spokojit pouze s výpovědí E. U. a měl dále zkoumat pravost podpisů na akceptačních protokolech.

[15] Nejvyšší správní soud však s městským soudem souhlasí, že pouhé tvrzení E. U. nemohlo postačovat pro zpochybnění pravosti podpisů na akceptačních protokolech. Je tomu tak především proto, že s ohledem na činnost orgánů činných v trestním řízení ve vztahu k osobám spojeným s činností společnosti ETB, včetně D. T. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 897/2017), a na to, že snahou E. U. mohlo být v co největší míře popřít jakoukoliv účast na činnostech společnosti ETB, nelze na svědeckou výpověď E. U. pohlížet bez dalšího jako na věrohodnou. Správní orgány přitom mají s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů povinnost posuzovat důkazy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, jakož i z hlediska jejich relevantnosti a věrohodnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, publ. pod č. 1702/2008 Sb. NSS). To však správce daně se stěžovatelem v případě svědecké výpovědi E. U. neučinili. S ohledem na okolnosti projednávaného případu totiž měla být otázka pravosti podpisů postavena najisto zadáním znaleckého posudku, přičemž tato důkazní povinnost nadále stíhala stěžovatele. Zároveň Nejvyšší správní soud dodává, že i pokud by se tvrzení E. U. potvrdilo a pravost podpisů na akceptačních protokolech byla s jistotou vyvrácena, nelze bez dalšího opomenout také zbytek jeho svědecké výpovědi, a to zejména popis nestandardního fungování společnosti ETB, jakož i tvrzení, že podle jeho názoru k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo. Městský soud tudíž nepochybil, pokud dospěl k závěru, že důkazní břemeno ve vztahu k pravosti podpisů na akceptačních protokolech tížilo stěžovatele.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, stejně jako ve vyjádření k žalobě, že zpochybnění pravosti podpisů na akceptačních protokolech nebylo stěžejním důvodem pro zamítnutí odvolání, resp. že pravost podpisů vůbec nezpochybnil. Nejvyšší správní soud má nicméně shodně s městským soudem za to, že stěžejním důvodem pro zamítnutí odvolání bylo právě zpochybnění důvěryhodnosti akceptačních protokolů na základě výpovědi E. U. Ze stěžovatelova rozhodnutí totiž vyplývá, že vyjma zpochybnění

věrohodnosti akceptačních protokolů staví svůj závěr v zásadě pouze na tom, že žalobce nedokázal ani svědeckými výpověďmi J. P. a S. S. vyjasnit, s kým byla smlouva o dílo předprojednána či jak byla ověřována funkčnost jednotlivých částí objednaného díla. Oba svědci nicméně uvěřitelným způsobem popsali zejména proces výběru dodavatele díla, uzavírání smlouvy o dílo a přebírání zdanitelného plnění. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích pak lze, jak uvedl již městský soud, připsat na vrub časovému rozestupu mezi výpověďmi a předmětnými událostmi. Nelze se přitom ztotožnit s názorem stěžovatele, že výpovědi těchto dvou svědků jsou nevěrohodné již proto, že si svědci nevybavili základní skutečnosti týkající se milionových transakcí. Svědci totiž vysvětlili právě takové základní skutečnosti, jako byl způsob výběru zhotovitele či předávání díla; jsou to naopak právě detaily těchto transakcí, které ve svých svědeckých výpovědích neuvedli, a to z již uvedených ospravedlnitelných důvodů. Stěžejním důvodem pro zpochybnění, že bylo zdanitelné plnění uskutečněno, proto bylo na straně stěžovatele v prvé řadě popření pravosti podpisů na akceptačních protokolech. Protože, jak bylo uvedeno výše, stěžovatel ve vztahu k této skutečnosti neunesl důkazní břemeno, postupoval městský soud správně, když jeho rozhodnutí zrušil.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že není zřejmé, z jakého důvodu mu městský soud uložil zkoumat pravost podpisů T. M. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že je sice pravdou, že ve zdaňovacích obdobích září až listopad 2010 byl jednatelem společnosti ETB E. U., a proto podpisy na akceptačních protokolech vztahujících se k daným obdobím mohou být, jsou-li pravé, pouze jeho. Zároveň je však nutné dodat, že žalobce k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, které bylo dodáváno po částech, předložil také akceptační protokoly vystavené v době, kdy byl jednatelem společnosti ETB T. M. Vzhledem k tomu, že žalobce dané listiny předložil k prokázání, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění mezi ním a společností ETB, nelze tyto důkazy pominout jen z toho důvodu, že se vztahují k jiným zdaňovacím obdobím. Přihlédnout k těmto důkazům je nutné obzvláště tehdy, bylo-li dílo dodáváno ve fázích, a proto souvisejí s posuzovanými zdaňovacími obdobími i přes to, že se nevztahují přímo k dílčímu zdanitelnému plnění uskutečněnému v posuzovaném období. Správce daně a stěžovatel nezkoumali ani pravost podpisu na smlouvě o dílo, rovněž podepsané v době, kdy byl jednatelem společnosti ETB T. M., jejíž věrohodnost stěžovatel ve svém rozhodnutí zpochybnil (bod 47 rozhodnutí). Nelze přitom vyloučit, že zkoumání pravosti podpisů na smlouvě o dílo a akceptačních protokolech podepsaných v době, kdy byl jednatelem společnosti ETB T. M., by mohlo do značné míry objasnit spornou otázku, zda došlo k dodání zdanitelného plnění společností ETB. Lze proto uzavřít, že městský soud sice mohl podrobněji odůvodnit, z jakého důvodu uložil žalovanému zkoumat pravost podpisů T. M., zároveň se však ze strany městského soudu jednalo o správný závěr a nikoliv o zcela neopodstatněný či nesrozumitelný požadavek. Tuto námitku proto Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou.

[18] V poslední kasační námitce stěžovatel uvedl, že správce nepochybil, pokud neprovedl výslech D. T. Výslech totiž navrhl žalobce, avšak bez náležitého uvedení, co mělo být výslechem zjištěno (§ 92 odst. 6 daňového řádu). Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje v prvé řadě za vnitřně rozpornou. Správce daně totiž D. T. v reakci na žalobcův návrh předvolal, a to bez jakýchkoliv výhrad ve smyslu § 92 odst. 6 daňového řádu. Tvrzení stěžovatele, že žalobce svůj důkazní návrh náležitě neodůvodnil, nadto nelze

ze správního spisu ověřit a není tak zřejmé, na čem je založeno. Žalobce totiž nejdříve navrhnul provedení důkazu výslechem otce E. U., a to proto, že měl být spojkou mezi E. U. a D. T., na kterou by nadto mohl mít kontakt (č. l. 49 správního spisu). Pod stejným č. l. je pak obsažen pokyn správce daně, aby bylo u zástupce žalobce zjištěno, zda navrhuje výslech otce E. U. jen pro získání kontaktu na D. T., který může správce daně získat od policie. Na č. l. 50 a 51 správního spisu jsou pak již obsažena předvolání D. T. k svědecké výpovědi a oznámení o konání výslechu svědka adresované žalobci, na č. l. 52 je pak samotný protokol z výslechu, na který se D. T. nedostavila. Ve správním spise tudíž žalobcův návrh na provedení výslechu D. T. či komunikace mezi správcem daně a žalobcem obsaženy vůbec nejsou. Nejvyšší správní osud proto tuto námitku nemohl shledat důvodnou.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými, závěry městského soudu jsou tudíž v souladu se zákonem. Tyto závěry nicméně nepředjímají výsledek daňového řízení, tedy zda měl být odpočet DPH žalobci uznán, či nikoliv. Vyplývá z nich pouze, že stěžovatele nadále tíží důkazní břemeno ve vztahu ke zpochybnění důkazních prostředků, které žalobce předložil k prokázání, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak bylo deklarováno. Aby tedy v projednávaném případě došlo k opětovnému přechodu důkazního břemena zpět na žalobce, musí stěžovatel žalobcem předložené důkazní prostředky zpochybnit relevantním a věrohodným způsobem. To konkrétně znamená, že zpochybnění věrohodnosti nemůže založit pouze na potenciálně nevěrohodné výpovědi E. U. (akceptační protokoly) či ospravedlnitelné nepřesnosti ve výpovědích J. P. a S. S. (smlouva o dílo). Pokud však stěžovatel věrohodnost žalobcem předložených důkazních prostředků zpochybní náležitým způsobem, bude opět na stěžovateli, aby prokázal oprávněnost nárokovaného odpočtu DPH.

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, jejímž plátcem žalobcův zástupce je. Částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu